

Joan Obrador

Quin és el començament de la pel·lícula de la meua vida?... el de *Temps Moderns*. Sense que hi hagi suspicàcies, val a dir que la nostra revista honora un dels millors films de la història del cinema. Però, quan acaba el començament d'una pel·lícula? Suposo que, fins i tot, s'han escrit tesis doctorals molt acurades que intenten delimi-

ja per tornar-la al seu propietari i és confós amb un líder sindicalista?. O, més aviat, ¿hauríem de recordar el moment en què l'heroi es troba amb la seva donzella miserable al camió de la policia destinat als pobres delinqüents?...

He de dir que *Temps Moderns*, des de sempre, m'ha captivat perquè aquest film té una rara qualitat, fins i tot, el meu fill de deu anys l'acaba

tota la filosofia marxista sobre l'alienació, i totes les raons que provocaren les revoltes obreres contra la industrialització salvatge, es troben sintetitzades en els seus primers minuts de *Temps Moderns*. ¿Ja voldrien les grans indústries del segle passat haver disposat de màquines i engranatges tan bells i sublims com els que va idear Chaplin per a la seva indústria! Quant al riure... s'ha de

tar les parts argumentals essencials de tot film: Començament, Tronc i Desenllaç. He de dir que jo no ho tinc molt clar: ¿està format el començament de la nostra pel·lícula fins al moment en què Charlot, posseït per la follia, fuig de la fàbrica i intenta estrènyer el botons que coronen els prominents pits d'una respectable senyora que passava per allà?. O, més bé, ¿hauríem de situar el llindar que cerquem en el moment en què Charlot agafa la bandera ro-

de descobrir i ha rigut com al mestre li hagués agradat: amb el somriure de la innocència. Charles Chaplin va saber lligar el compromís polític, el sentit de l'humor i la poesia com poques vegades s'ha aconseguit. Aquestes tres qualitats les trobareu en el seu estat pur al·l'inici de la pel·lícula, en el moment en què l'encairregat de la fàbrica dóna compliment a l'ordre del gran empresari i engega la moderna cadena de producció. De vegades, he tingut la sensació que

dir que Charlot, sempre serà Charlot, i que no només demostra les seves dots mímiques i el seu talent com a ballari, sinó que, en el seu deliri, s'imagina ser un toro i vesteix les parts nobles de totes les dones que li surten al pas.

Quan torneu a veure aquest film prodigiós, fixeu-vos en el ramat d'ovelles que surten al començament. Si no vaig equivocat, són les mateixes que, anys més tard, recorren *El àngel exterminador* de Buñuel. ■